

k exekučně zabavené pohledávce jest uplatňovati žalobou vylučovací ve smyslu § 37 ex. ř. Podle celého svého obsahu jest žaloba, o níž jde, takovouto žalobou, tvrdíc právo vlastnické k zabavené pohledávce na základě postupu a bezúčinnost nabytého exekučního práva zástavního k ní stranou žalovanou; okolnost, že žalobní prosba nezní výslovně na uznání nepřipustnosti exekuce proti žalující straně, nečiní však v souzeném případě žalobu pochybenou a nepřipustnou, ana její prosba obsahuje na místo výroku určovacího prosbu o plnění, pokud se týče o strpění, by k soudu složená částka s úroky vydána byla straně žalující; prosba tato jest prostým podle § 231 ex. ř. přípustným důsledkem toho, že exekuce jest ohledně složených peněz proti žalující straně nepřipustnou. Nebylo proto závadou, že se žalobní prosba nedomáhá výslovně výroku o nepřipustnosti exekuce.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Nesprávné právní posouzení věci vytýká dovolatel napadenému rozsudku proto, že žaloba jest po formální stránce pochybená, poněvadž v souzeném případě byla přípustná jen žaloba podle § 37 ex. ř. a, byla-li podána žaloba podle § 231 ex. ř., měla býti podána žaloba určovací, nikoliv petitorní. Nelze o tom pochybovati, že žalobkyně byla oprávněna podati na dovolatele žalobu podle § 37 ex. ř. Na omylu jest však dovolatel, domnívaje se, že byla přípustná jen žaloba podle tohoto místa zákona. Dovolatel připouští, že poddlužník právem složil podle § 307 ex. ř. zabavenou pohledávku na soudě. Jak tento nejvyšší soud již vložil a odůvodnil v rozh. sb. n. s. čís. 2802, není tím exekuce na pohledávku skončena. K rozvrhu složených na soudě peněz jest naříditi rok, pojednati o nárocích na vydání uložených peněz a při odporujících si nárocích odpor buď ihned vyříditi nebo za podmínek § 231 ex. ř. odkázati na pořad práva. To se také stalo v tomto případě. Dovolatel přezírá, že také v citovaném rozhodnutí šlo o postup pohledávky. Z toho vyplývá, že i v tomto případě jest použití obdobně jako při rozvrhu dražebního výtěžku za movité věci podle § 286 ex. ř. zákonitých ustanovení tamtéž citovaných. Nesejde na tom, že žalobkyně podala petitorní žalobu, neboť, má-li podle § 233 ex. ř. býti v rozsudku, kterým se vyhovuje odporu, byť by i nebylo žádáno za to, určeno, kterému věřiteli a jakou částkou vyplacena býti má sporná část podstaty, není zajisté nepřipustné, by obdobný žalobní návrh nebyl pojat již do žaloby. Odvolací soud nepochybil tedy po právní stránce, vyhověv žalobě.

Čís. 9825.

Rukojmí nemá proti hlavnímu dlužníku nároku na náhradu útrat sporu a exekuce, vzešlých vymáháním zaručeného dluhu proti rukojmímu.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1930, Rv II 274/29).

Žalobkyně zaručila se za směnečný dluh žalovaného. Věřitel žaloval o zaplacení dluhu žalobkyni a, vysoudiv spor, vedl proti ní exekuci. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se žalobkyně na žalovaném zaplacení 12.320 Kč útrat žaloby, exekuce a poplatků ve sporu (exekučním řízení) věřitele proti žalobkyni. O b a n i ž š í s o u d y žalobu v tomto směru zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Částka 12.320 Kč tvoří podle vlastního tvrzení odvolatelky útraty žaloby, exekuce a poplatky ze sporu. Na tento peníz nebylo lze jí přiznati nárok podle § 1358 obč. zák. proto, že tu nešlo o dluh cizí, o dluh žalované strany, nýbrž o vlastní dluh žalobkyně. Nevadí, že útraty jsou částí vedlejšího příslušenství pohledávky hlavní, neboť v příčině § 1358 obč. zák. rozhoduje jen to, jak jest posuzovati zaplacený peníz v poměru mezi dlužníkem a rukojmím; tento převzal na sebe závazek zaplatiti v určitém případě místo dlužníka; neučiní-li tak dobrovolně, dá-li se k plnění tomu nutiti teprve nákladným sporem, nemůže vůbec útraty sporu požadovati od dlužníka, za něhož se zaručil, protože tyto útraty jsou jeho dluhem. To platí v podstatě také v souzeném případě, nechť příčina, pro kterou žalobkyně byla od banky žalována, byla jakákoliv a nebylo by rozhodným zavinění žalobkyně, protože tu nejde o náhradu škody. Žalobkyně převzala rukojemství ve formě skripturní obligace a musí sama nésti toho následky, které jí vyplynuly z toho, že nedostála svým závazkům, které jí podle povahy tohoto způsobu zaručení proti věřiteli vzešly a z toho, že — jak sama připouští — prolongaci směnky odepřela. Platila tedy tyto náklady u banky za sebe, a nikoliv za žalovanou, a nemůže je tedy od ní požadovati z důvodu § 1358 obč. zák.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání poukázav v otázce, o níž tu jde, na důvody rozsudku odvolacího soudu.

Čís. 9826.

Zmocněnec musí vydati zmocniteli vše, co prováděje zmocnění, pro něho obdržel. Tento nárok zmocnitelův proti zmocněnci se promlčuje ve třiceti letech.

I nepřihlášené pohledávky podléhají vyrovnání. Jde na nebezpečí vyrovnacího dlužníka, neplatí-li nepřihlášené dluhy, ať tak učinil z jakékoliv příčiny, třeba nezaviněně.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1930, Rv II 549/29).

Žalovaný byl účetním u žalujícího společenstva a jako takový přijal roku 1921 pro společenstvo 14.000 Kč. Roku 1924 bylo o jmění žalovaného zahájeno vyrovnací řízení, v němž se žalovaný vyrovnal na 38%. Společenstvo nepřihlásilo svou pohledávku 14.000 Kč k vyrovnání žalovaného a žalovaný na pohledávku společenstva neplatil splátky. Žalobě společenstva proti žalovanému o zaplacení 14.000 Kč procesní soud první stolice vyhověl. Odvolací soud přisoudil žalobci jen 38% zažalované pohledávky. Důvody: Po stránce právní jde v podstatě o dvě námitky žalovaného: o námitku promlčení za-